

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmika nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

V Solun ne pojdemo!

Povodom otvorjenja nove železniške proge iz Metkovića v Mostar pripeljala se je deputacija iz Serajeva prositi mogočnega ministra Kallaya, da bi se ta proga podaljšala do Serajeva. Prošnja ni bila brezuspešna, kajti Kallay jim je zaproseno železnico tako rekoč zagotovil, poudarjal celo, da bi bila i železnica v Novi Pazar nujno potrebna. Vender se mu je pri tej priliki potrebno zdelo, zajeziiti preveč drzovite politiške sklepe in kombinacije in tako je menda prišlo, da je v svojem znamenitem in senzacnem govoru v Mostaru izjavil, da Avstro-Ogerska ne pojde v Solun, vsaj tako dolgo ne, dokler je on minister.

No, mož ima veliko samosvest, imeti pa mora tudi krepko zaslombo, da si upa tako govoriti. Ta samosvest, ali bolje rečeno, ta madjarska oholost, prevzela je menda in osupnila vse naše oficijozne liste, da so nekoliko dnij pod utisom omenjenih besed kar molčali. Sedaj pa so odprli vse zatvornice in vse, kar spada h krilatcem, ki svojo vsakdanjo hrano dobivajo iz zaklada, ki se mu pravi „reptilien-

fond“, prizadeva si dokazovati, kako ima Kallay prav in kako težaven in kako nevaren bi bil vsak korak, ki bi se storil proti Mitrovici in dalje proti Solunu.

Vse te izjave in iskrena zatrjevanja, da ne pojdemo v Solun, beležimo s posebnim zadovoljstvom, ker smo živo prepričani, da Avstriji nikakor ne kaže, tirati pustolovno politiko na balkanskem polotoku, ker radi verjamemo, da bi že Albanci bili pretrd in slabo prebavljiv grizljaj za naš želodec, ker vemo, da je Črnagora, navzlic že dovršenim 30 fortom na avstrijsko-črnogorski meji, vender le sosed, ki se ne sme malomarno prezirati, ker bi nam — last not least — pri tem prodiranju proti egejskemu morju niti Turki ne trosili duhtečih cvetic na naš pot, ker bi torej pri vsem tem podjetju bilo pač veliko nevarnosti in žrtev, a malo slave, še manj pa gmotnih koristij.

Ko bi torej Avstro-Ogerska imela še toliko poželenje po Mitrovici in Solunu, bi vender morala brzdati svoje želje, ker smo v enakem položaji, kakor znana lisica, ki ni mogla doseči „kislega“ grozdja, ker moramo biti krepotni proti svoji volji. Krepotni moramo biti, kajti okolu Balkana je še toliko netila in nerešenih vprašanj, da treba le iskric, le zopetne Nevesinjske puške, in vojna je pred durmi. Nerešeno je vprašanje o Albaniji, niti črnogorska meja še ni določena, nerešenih še mnogo drugih vprašanj, mej katerimi ni zadnje: Kako dolgo bode še kralj Milan Srbom kraljeval?

Kralj Milan prišel je srečno tako daleč, da se mora vsako jutro kakor Hamlet vprašati: Biti, ali ne biti?, kajti storil je vse, da je izgubil naklonjenost Rusije, in jo zamenjal s sovraštvom in nasprotstvom silne te države. Da pa nasprotstvo Rusije ni mala stvar, skusil je na svojo škodo že marsikdo in kakor je Bismarck kazoč na francosko-nemško vojno leta 1870. v državnem zboru pred dvema letoma vskliknil „Ich habe gut Buch geführt“, tako so tudi ruski državniki že marsikaterikrat pokazali, da vestno zabeležijo vsak njim sovražni korak.

Za silne krimske vojne, bila je skoro vsa Evropa proti Rusiji. Takratni knez srbski, nedavno umrli Karadjorjevič držal se je neutralno, vendar

naigbala je Srbija bolj na stran zahodnih velevlastij, nego-li na stran Rusije. Ko je bila vojna končana in se je sklenil leta 1856 v Parizu mir, začela je Rusija obračun z raznimi deležniki. Prvi bil je na vrsti Karadjorjevič. Dve leti po sklenenem Pariškem miru izgubil je prestol. Za njim prišla je na vrsto naša Avstrija, ki je s svojo „oboroženo nevtralnostjo“ izkazala Rusiji svojo hvaležnost za 1849 l. „Oborožena nevtralnost“ stala nas je ogromno novcev in ljudij, izzvali in nakopali smo si srd Rusije in posledica bila je ta, da smo l. 1859 doživeli Magento in Solferino, l. 1866 pa Sadovo, da smo izgubili Beneško in Lombardijo.

Za nami zadela je ruska osveta Napoleona III. in z njim Francosko. Wörth, Weissenburg, Sedan itd. so le politiške posledice bitke ob Almi in bojov o Malakovu in južnem delu Sevastopola. Da Turka ruski državniki neso pozabili, videli smo za zadnje rusko-turške vojne in John Bull pa že ima svoje plačilo za krimsko vojno ob Kongu, v Egiptu in Sudanu, nekaj pa se ga mu je še nadejati v Afganistanu.

Kakor vsem tem navedenim vlastim, isto tako je Milanu ruska hvaležnost gotova. Kdor je čital naš članek o pozlačenih ničlah, je lahko napravil si sodbo, kaka je politiška konstelacija. Kdor bi ne bil umel omenjenega članka, čita naj ruske liste, ki precej jasno pišejo proti kralju Milanu, ki je zagrešil mnogo breztaktosti, mej kojimi ona ni bila najmanjša, da je bivšega ministra Ristića zaradi potovanja v Peterburg nagloma dal v penzijo. Nekateri teh listov, kar naravnost pišejo, da bode Milan v kratkem izgubil svojo krono, kajti na Dunaji že hladno vsprejemajo Milana, laskajo pa se Karadjorjeviču, češ „le roi est mort, vive le roi.“ — Tišina v Srbiji da je tišina pred viharjem, zadnji neredi Topčideru da so le ouverture žaloigre, ki se ima takoj pričeti, da je Milan dan na dan nepopulrarniji, narod pa dan na dan nezadovoljniji, da se širi „prestige“ Karadjordjevića itd.

Pri takih razmerah že najnavadnija previdnost velevala, počakati, kdaj in kaka bode katastrofa v sosedni nam Srbiji in, to je menda tudi uzrok, da v Solun ne pojdemo, vsaj tako dolgo ne, dokler je Kallay minister, Milan pa kralj. S.

LISTEK.

Pariz v Ameriki.

(Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra.)

Triintriideseto poglavje.

Doktor Olybrius.

(Dalje.)

Jaz nemam kar nobene misli, doktor Danijel, odvrnil je, in to naj mi spričata ta dva častna gospoda. Meni zadostuje konstatovati, da odslej še ne ste izustili besede, ki se bi z zdravo pametjo vjemala.

Ali Amerikanci imajo državno svetovalstvo? nadaljeval je odvetnik s pravo trdovratnostjo preiskovalnega sodnika.

Ne, gospodine. Pravosodje zadostuje vsem in državna uprava mu je podrejena.

Kaka nebilica! odvrnil je Reynard. Narod ne more šest mesecev živeti brez one čudovite ločitve oblasti, ki je največja slava naše neumrjočej ustavi (Constituante). Blagor države, postaviva, zahteva, da vas brez vse zatožbe zapró, kaj se v tem slučaju zgodi v vaši huronski državi?

Kaj bi se zgodilo? odvrnil sem. Postopanje

je popolnem določeno. K sodišču bi povabili drzneža, ki se na zakone ne ozira, ter ga bi obsodili za nekaj stotisoč frankov odškodnine.

Kam vender mislite? Kaj bi potem bilo z namestniki in okrajnimi glavarji? To bilo bi pač izgubljeno rokodelstvo.

Namestnikov in okrajnih glavarjev, odvrnil sem, nemajo v Ameriki.

Nemajo namestnikov, vzkliknil je smijoč; nemajo namestnikov in okrajnih glavarjev? Kaj mislite počenjali bi državljani, ko ne bi zanje delali?

Ljubi Bog! odvrnil sem, državljani oskrbujejo sami svoje zadeve. Na to pač še mislili niste, vi gospodine državnik?

Za res ne, odvrnil je suboparno, jaz mislim le na možne stvari. Kdo pa tam na oni strani vodi javno mnenje ter uči državljane misliti? Prav nobeden.

Kaj! tam novinarstvo nema ravnateljstva?

Ne, gospodine. V tej državi huronski, kot jo vi zovete, govori in tiska vsak, kar hoče, pravosodje in zakoni omejujejo jedini vsako zlorabo. Časopise imajo tam za dobroto. Pospešujejo jih na vse strani ter jih pomnožujejo. Ni založnine, ni koleka, ni prav ničesar, kar bi razširjanje svetlobe

zaviralo, ni prav ničesar, kar bi svobodo količkaj motilo.

Bigre! rekel je polkovnik, to je država, v kateri morajo žandarji imeti premnogo opraviti.

Tam ni žandarjev, gospod polkovnik.

Ni žandarjev! vzkliknil je. Pri mojej duši! Dovolj mi je, nečem več slišati. Če vi niste zreli za kazenski jopič, dragi sosed, zahtevati hočem, da se vse norišnice poderó. Norca vaše vrste pa še nsem videl; ni žandarjev! Zakaj pač ne pravite kar po vrsti: ni vojske, ni pešcev, ni konjikov, ni topničarjev, ni generalov, ni polkovnikov, ni stotnikov; je le družba palčkov ali Irokezev, kakor je svet še nikdar videl ni!

Polkovnik, rekel sem mu, Amerikanci neso sedemdeset let imeli nobene vojske; ko hitro se povrne mir ter bodo Zjedinjene države zopet ustanovljene, odpravile bodo znova vojsko. Kakor vi pravite, to je družba palčkov.

Dosta, mladi mož, odvrnil mi je čelo nagrbančujoč. Spoštujte mi sive brke. Dober človek sem, pri mojej duši! A nabodel sem že ljudi, ki se z menoj niso le na pol toliko norčevali kot vi zadnje četrt ure.

Učinek makovca! rekel je Olybrius. Kako bi

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 3. julija.

„Czas“ misli, da ne kaže, da bi poljski poslanci sestavili že naprej kak določen program, kako da hočejo postopati v **državnem zboru**. Glavna stvar je, misli ta list, da se državnozborna večina tesneje zveže z vlado.

Nemci na **Českem** sami spoznavajo, da neso prav imeli, da so pri zadnjih volitvah tako prezirali dr. Herbsta. Sedaj skušajo popraviti, kar so zakrivali. Več mestnih in občinskih zastopov mu je izreklo svoje zaupanje, v več krajih so ga volili častnim občanom oziroma častnim meščanom. — Rektorjem českega vseučilišča je sedaj voljen prof. Tomek. Kvičala zato ni hotel prevzeti izvolitve rektorjem vseučilišča, ker bi potem moral odložiti deželno odborništvo.

Ker so dogodki ob petindvajsetletnici nemškega pevskega društva v **Brunu** jasno pokazali, da tamošnja mestna policija ni svoje nalogi kos in da se jake pristransko obnaša, zahtevajo česki listi, da bi se zamenila z državno policijo. Da to ni Nemcem po godu, si lahko mislimo.

V torek se začne na Dunaji konference zaradi obnovljenja **avstrijsko-ogerske** nagodbe. Ta posvetovanja bodo najbrž precej dolgo trajala, ker je več nasprotij mej obema polovicama države. Zlasti bode treba precej premeniti carinske tarife, ker je Nemčija nam s svojo carinsko politiko napovedala narodnogospodarski boj. Ravno zaradi carine se bode težko sporazumeti z Ogri, ker se v tem oziru jako križajo interesi cislitavskih dežel in Ogerske.

Vnanje države.

Mej **Avstrijo** in **Turčijo** se vrše pogajanja, da bi se sklenila nova carinska pogodba. Dosedaj je Turčija pobirala 8% carino od vrednosti blaga, sedaj se bode pa skušala uvesti tarifna carina. Omenjena enakomerna carina za vse blaga ne ugaja narodnogospodarskim interesom in tudi daje priložnost raznim zlorabam.

Srbska vlada bode skupščini, ki se snide koncem septembra, predložila predlogo, da bi se upeljal tabačni monopol.

Mejnarodna **brzojavna konferenca** snide se v 10. dan avgusta v Berlinu. Največ evropskih pa tudi nekaj neevropskih držav in skoro vsa društva za podmorske brzojavne zveze so že napovedale svoje zastopnike.

Francoska zbornica ratifikovala je v ponedeljek lanskega leta 9. maja skleneno pogodbo mej Avstro-Ogersko in Francijo, ki se tiče pomorskega prometa, ravno tako tudi trgovsko pogodbo, ki se je sklenila mej Francijo in Holandijo. Baš v tej seji se je začela debata o budgetu za bogočastje. Škof Freppel je predlagal, da bi se opustila stolica za zgodovino ver. Naučni minister Goblet mu je ugovarjal.

Ministerstvo Depretisovo št. VII hoče se držati iste vnanje politike, katere se je držalo prejšnje **italijansko** ministerstvo. Zaradi tega je pa opozicija jako nevoljna, pa tudi vladni pristaši ne kažejo nikakega veselja. Sploh se je pričakovalo več sprememb v ministerstvu, a ostali so vsi prejšnji ministri razun jednega. Kakor se sodi, to ministerstvo ne bode dolgo ostalo.

Brunšviški deželni zbor se je sicer jednoglasno izrekel, da ne mara, da bi vojvoda Cumberlandski prišel na brunšviški prestol, a s tem še vprašanje o prestolonasledstvu ni rešeno. Nobeno dvombe ni, da bode tudi **nemški** zvezni svet izrekel se proti Cumberlandu. Ne ve se pa, kaj bode nadalje s Brunšvikom, ali dobi kakega družega vladarja, ali kakega regenta, ali se pridruži k Prusiji, ali pa stopi v podobno razmerje k Nemčiji, kakor Alzacija in

Lorenz. Nekaj časa bo gotovo še preteklo, predno se bode osoda te dežele odločila. — Alzacani neki žele kakega pruskega princa za namestnika. Dokler se ne imenuje novi namestnik za Alzacijo in Loreno, bode tamošnje namestništvo vodil minister Hofmann.

Angleži mislijo neki sami obdržati Suakim. To mislijo, da je treba, da se kedaj umiri **Sudan**. Sedaj, ko so angleške čete v Egiptu ter so Assuan, Wadi-Halfa in Korosko v angleških rokah, Mahdi ne more od ostalega mohamedanskega sveta dobiti nikoder drugod podpore, kakor čez Suakim. Ako pa Angleži to mesto zasedajo, je Mahdi s svojimi privrženci popolnem odločen od ostalega mohamedanskega sveta in ustanek v Sudanu mora najdalj v petih letih sam od sebe ponehati, ne da bi bilo treba kakega prelivanja krvi.

Dopisi.

Iz Ptuja 30. junija. (Nekdaj in zdaj.)

Nekoliko dni pred dnevom 2. junija, t. j. pred volitvijo poslanca za državni zbor, vzel sem iz skrinjice stare volilne oklice, katere hranim. Bila je prilika, da sem jih zopet jedenkrat pregledal.

Pripetilo se je da sem naletel na onega z dne 16. junija 1870, s katerim so „volilnim možem Ptujkega in Rogaškega okraja“, tedaj našim kmetom priporočali gosp. notarja Rodoška v izvolitev.

Volilo se je takrat tretjekrat. Slovenski kandidat bil je pokojni gosp. Herman. Opomniti moram pred vsem, da so takrat volilni oklic Ptujski gospodje dr. Fran Strafella, Ignac Leskošek, Ivan Zima in Albin Pogačnik, tedaj kakor pričajo njih imena, sami trdi Nemci izdali.

Oklic tiskan je nemški in slovenski, kar priča, da so takrat Ptujski gospodje znali še slovenski in da so čutili potrebo s Slovenci govoriti slovenski.

Zadnjič, tedaj za 14 let, neso imeli več kandidata, neso napravili volilnega oklica niti nemškega, niti slovenskega. Tako hudo so v teku kratkih 14 let opešali in zaostali.

In kako mogočno so še pred 14 leti govorili in se slovenskim možem volilcem grozili!

TedANJI oklic imel je štiri točke.

V prejši izdelali so duhovnike, češ, da se naj za volitve ne brigajo. Ko bi bili letos tako bedasto kvasili, pokazali bi jim bili škofov pastirski list.

V drugej točki spravili so se na naš slovenski jezik; tretja govori o nesreči, katera bi bila nas Slovence baje zadela, ko bi se ločili od Nemcev; četrta o potrebi, da stanuje poslanec sredi mej svojimi volilci.

Vse te točke bile so, kakor je takrat volitev pokazala, nam Slovincem bob v steno. Toda naši protivniki bili so takrat baš tako zlobni in lisičje zviti, kakor danes; hlinili so se, resnico pačili, kakor še dandanes.

Da le jedno omenim, kdo je bil kriv, da je moral gosp. Herman, ki je bil kot uradnik toliko marljiv in vesten, da se je naučil slovenskega jezika, ker je mej Slovenci služboval, — iz Ptuja mej Nemce v Borovje?

Tisti, katerim je bil na potu, in to so bili Ptujski Nemci in nemčurji. Ali tedaj zvijača in zlobnost ni očitna? Hočem še povedati, kaj je z gospodi, ki so leta 1870 ponujali in usiljevali Slovincem g. R. kot kandidata.

In, nadaljeval sem, to ni jedino opravilo, katero ženske opravljajo; ženske so se polastile tudi poučevanja, ter odgajajo vse mlade Amerikance in Amerikanke.

Odgajiti morajo pač krasne vojake! rekel je polkovnik. V šoli se mora pred vsem učiti tepsti se s pestmi, to je prvi uk za vojno in oliko! Kaj pa prihaja iz onih prodajalnic? Pisači in vatlarji.

Iz njih je prišlo sedemstotisoč prostovoljcev, ki se vsi kaj junaško vojskujejo.

Pri mojej duši! odvrnil je polkovnik, ne ponavljajte mi časopisov. Že dve leti mi moj časopis neprestano vsako jutro pripoveduje, kako ti krasni novinci drug za drugim letajo ter se nikdar ne vjamejo. Oh, da bi jaz bil tam samo s svojim 14tim polkom, kako bi jih jaz nabijal na tej ali pa onej strani, prav po povelji vladinem. Amerike sem do grla sit; prevrat, zahtevam, naj se prestavi v drugo državo, da se bode stvar vsaj nekoliko premenila in me kratkočasila.

Gospod polkovnik, jaz ne morem misliti, da bi vi sužništvo zagovarjali?

Malo so mi mari vaši črnopoltniki. Preklinjam pa vaše Amerikance! To je tolpa paglavcev, demokratov in radikalcev, ki se nečejo nobeni vladi upo-

G. Pogačnik je umrl, Zima je oskrbnik posestev štajerske hranilnice, ležečih v Ptujskem okraju, Leskošek živi v mestu, ker ima domačijo sin, in dr. Strafella je suspendovan (odstavljen) advokat v Ptui. Ta mož bil je „bürgermeister“ pred večimi leti, zastopnik hranilnice, graščak itd. Zapovedoval je Ptujčanom, ter je tlačil Slovence, kjer koli mu je bila dana prilika. Nobeden teh še živih gospodov ne bode več volilnih oklicev pošiljal nam Slovincem!

Dr. Strafella pa se je tudi zoper odvetniška pravila pregrešil in se mu je zato pravica advokature vzela, povrh pa se je tudi njegova stvar izročila kazenskej sodnji.

Sploh pa se mu godi hudo. Posestva so deloma že eksekutivno prodana; kar jih še ima, so polna dolgovi. Zdaj celo Nemci nemajo več usmiljenja ž njim.

Kranjske fužine „Sagor am Savestromme“ imeli so neznatno tirjatev proti njemu; po Nemci dr. pl. Schrey i v Ljubljani hoteli so Strafelli premično blago zarubiti; toda sodnijski sluga je poročal, da ničesar ni našel. Dr. Schrey poslužil se je potem proti njemu nove postave z dne 16. marca 1885, štev. 35 ter mu je pretela ječa, katere ga je le njegov sin s tem rešil, da je plačal dolg. Tako se podirajo stari stebri zakletega nasprotništva naroda slovenskega!

Zatorej ne udajmo se!

Iz Litije 1. julija. [Izv. dop.] Dolgo časa morali smo, opazovaje naš prijazen trg in tukajšnje razmere in družabno življenje, obžalovati, da tukaj ni nobenega društva. Toda hvala Bogu premenilo se je v kratkem času. Tudi pri nas se je ustanovilo po prizadevanji nekaterih prijateljev petja, posebno našega g. okrajnega glavarja in g. nadučitelja, društvo z naslovom: „Litijsko moško pevsko društvo“. Slavna c. kr. deželna vlada je že temu društvu potrdila pravila. Ko so bila pravila potrjena, upisalo se je v dveh dneh nad sedemdeset udov, zares zelo veliko število za naš kraj. Lepo znamenje že to, da je naša inteligenca tako uneta. Pretečeni ponedeljek smo imeli prvi redni občni zbor, da smo novemu društvu odbor volili, in hvala navdušenju izvoljeni so v odbor sami za društvo res uneti možje in sicer: g. c. kr. okrajni glavar, poseben prijatelj petju, predsednikom; g. J. Zupančič, župnik, podpredsednikom; gosp. J. Cepuder pevovodjo; g. J. Bartel njega namestnikom; g. M. Jeretin tajnikom; g. L. Turo blagajnikom in g. A. Černe arhivarjem. Namestnika sta gg. C. Meschner in J. Jeretin; preglednika pa gg. J. Dovjak in A. Ruda. Res uneti možje in gotovo se smemo od njih po vsej pravici nadejati, da bodo po vsej moči skrbeli za napredek in razcvet društva. Naj bi pa tudi vsem udom mladega društva vedno bilo gaslo „z združenimi močmi“, kajti le tako more naše mlado društvo krepko vspevati.

Ob priliki občnega zbora govorilo se je mej družabniki, da bi se tukaj slednjič vendar ustanovila prepotrebna požarna bramba. Ko se je pretečeni mesec pri neki tukajšnji trgovki v shrambi za spirit po nesreči unelo, bila je cela Litija v veliki nevarnosti in le previdnemu postopanju in pravočasnemu dohodu g. F. Milerja, tukajšnjega trgovca,

gibati, ki so Evropecem v najslabši vzgled in sramotni madež sedanje olikanosti. Meni bilo bi najljubše, da bi severne države požrle južne, ter se same s tem zadušile. To je moje državniško prepričanje (politika) in tega mnenja nesem jaz sam, pri mojej duši!

Gospodine, rekel mi je Olybrius, slovesno ustaviš, dovolite mi, naj s kratkimi besedami naš govor povzamem. Odgovori teh gospodov, vaših prijateljev, vaših sosedov, ti odgovori skoz in skoz duhoviti in pametni, morali so vas prepričati, da vaši možgani niso v pravilnem stanju. Družba brez državne uprave, brez vojske, brez žandarjev, z divjaško svobodo po svoje moliti in Boga častiti, misliti, govoriti, delati, to je, kar bode te pač sami priznali, oni ostudni plod bolezne domišljije, kateri le makovec more poroditi. Vaš sestav se ne bi ohranil le pol ure; kajti je golo zanikanje vseh načel in pogojev one olike, ki je jedinstvo našega mogočnega naroda ustvarila. Po ustanovljenji hierarhične in centralizovane državne uprave je močnost naših očetov že davno Francijo povzdignila na najprvo stopinjo mej vsemi državami na svetu ter je Francozom dokazala, da prava svoboda je le pokorščina in upogljivost. To je naša slava in naša

živeli brez žandarjev in brez vojske? Vsako uro v dnevu bi se lahko zbirali na ulici ali kje drugej ter bi govorili o politiki, presojali vlado, z orožjem izhajali in bog ve kaj še vse?

Tako je, gospodine, odvernil sem; vse to se godi in mir nikakor ni močen. Svobodni državljani, — in vajeni svobode, se znajo sami vladati. Za potrebo pa je zakon. Redarski uradnik in sodnik zadostujeta, da se red ohrani ali razžaljen red tudi maščuje.

Dovolj je, rekel je Reynard, Olybriju z očmi pomignivši. Doktor jaz sem prepričan.

Kako pa je z zdravniki, vprašal je svečani teppec, tobačnico mej prsti vrteč, kako zdravijo bolnike v vašej deželi, kjer ljudem pečena piščeta v usta leté?

To me je, odgovoril sem, mej vsem najbolj osupnilo; tudi ženske tam zdravijo in sicer z najboljšim uspehom.

Bigre! rekel je polkovnik, da jaz nesem imel polkovskega zdravnika v krilu, ko sem v Konstantini s kroglo v mečih tri mesece na hrbtu ležal! Dal bi bil vse zdravitelje za jedno samo zdraviteljico. To je igra z besedami (calembour), a lepa je, pri mojej duši!

bilo se je zahvaliti, da se je požar v začetku zadušil. Pri tej priliki videli smo, da nujno potrebujemo požarne brambe, da pa potrebujemo tudi zelo dobre ognjégasne priprave. Od tistega večera čujejo se vedno glasi, da bi se tudi slednjič to potrebno društvo ustanovilo. Dal Bog, da bi naše občinsko predstojništvo vzelo to stvar v roke in storilo potrebne korake. Naj se ustanovi tako društvo samo za Litijo, ali pa združeno s Šmartinom, kar je lahko, zelo lahko mogoče, morebiti in bode v veliko varstvo občini. Da bi se tudi to izpeljalo.

Od štajersko-kranjske meje 30. jun. [Izv. dop.] Jako lepa veselica bila je v 28. dan junija na Vranskem. Prillete je semkaj namreč čili „Savinjski Sokol“, katerega je spremljalo mnogo rodoljubov iz rodoljubnega Mozirja in drugih krajev divne naše Savinjske doline. Vreme bilo je lepo, veselica prostodušna, vse zadovoljno in vsakdo si je želel še nekoliko jednako veselih dni. A da pišem resnico, moram povedati, da izraz „vsakdo“ ni popolnem umesten, kajti par nemčurjev lomil je krč, da je kar pokalo. Jeden zaprl se je v neko celico, katere imena niti povedati nečem. Par drugih — čul sem jih na svoja ušesa — pa je reklo, da radi plačajo piva in vina, ko bi se našel kdo, ki bi „Sokole“ in sploh Slovence pretepel. A kljubu obljubljenemu pivu in vinu ni bilo nikogar, ki bi bil prevzel pretežavni in prenevarni ta posel in gospodje nemčurji se menda danes že kesajo, da so se izpozabili in pokazali na tak način svojo nemško inteligenco (?), ter hoteli nasprotovati ogromni večini. Bog že ve, zakaj je kozi rog zakrivil, smelo bi se tudi pri tej priliki reklo. V Savinjski dolini so nemčurji redko sejani in tudi na Vranskem jih je le malo in še mej temi neso vsi vredni, da bi je imenoval. Jednega pa danes ne morem in ne smem pozabiti in ta je c. kr. beležnik Schwarzenberg. Ne bodem pa o njem govoril zaradi poprej omenjene veselice, marveč zaradi njegovega notarskega poslovanja. G. notar uraduje namreč izključno nemški. Kmetje naši zahtevali so že šestokrat, da bi se jim pisma slovenski naredila, g. Schwarzenberg je neki tudi obljubil, da bodo slovenska, naposled bila pa so nemška. In ko se je vprašalo, zakaj so pisma nemška, odvrnil je: „Saj je vse jedno, če je po stari navadi.“ Gospod notar samo takrat slovenski piše, kadar koga tirja, taka povabila in taki opomini so slovenski. To je vsa naša ravnopravnost pri našem notarijatu. Nam kmetom se vsled tega krivica in škoda godi. Nemških pisem ne umejemo, moramo toraj v krčmo in plačati moramo par poličev vina, da se nam raztolmači pisanje. A še to je težavno, ker je zunaj trga malo taci, ki bi nemško pisanje umeli. S takimi nemškimi pismi delajo se kmetu velike sitnosti in neposredno sili se ga, da mora zahajati v krčmo in ondu trošiti svoj težko prisluženi denar.

Izpod Ljubljane 1. julija. [Izv. dop.] Nedavno sem čital, kako patrijarhalski se obnašajo nekateri uradniki v Bosni in Transilaviji, ki si v najresnejših uradnih dopisih drug drugemu želijo „Dober tek“ itd. Neverjetno zmajeval sem z glavo, pa ne dolgo, kajti malo dni pozneje dobil sem dopis v roke, ki je prej omenjenim jako podoben. V

moč; dragi tovariš, ne izpozabite tega, ter se zopet zavedajte. Te krvavske misli, ki vam po možganih blodijo in ki neso še nikdar nobene francoske glave prešinile, vam pač povoljno pričajo, da ste bolni in tembolj bolni, čim manj to čutite. Zdravniki vsakakor morajo vas zdraviti; jaz celo pristavim, da le neozirno trdo postopanje vam more dušne moči in izgubljeni mir zopet povrniti.

Zakaj pa precej ne pravite, da sem norec in da me je treba zapreti?

Olybrius vzdihnil je, vzela ščepec tobaka mej kazalec in palec, ponuhal ga je polagoma ter me z žalostnimi očmi gledal.

Ubogi prijatelj, rekel je, vi ste pač močno bolni; a jaz hočem vas ozdraviti, jaz vas hočem hote ne hote oteti.

Čutil sem srd, ki mi je rastla in napenjala srce; le težko sem miren ostal.

Gospodine, rekel sem mu, končajmo glumo; že predolgo trpi, sit sem je.

Olybrius zarudel je do ušes.

Gospodine, rekel je z odurnim glasom, vi ste jeli kaj čudovito govoriti.

Ne jezite se, dragi dohtar, lahko bi vas mrtud zadel.

(Dalje prih.)

dokaz, da je tudi pri nas takih dobrovoljnih ljudi, naj čitatelji blagovoljno prečitajo ta dopis, ki slove: Štev. 53 š. v.

Slavno šolsko vodstvo!

Učenka tukajšnje ljudske šole Marija Zupančič iz Dedniga dola hiš. štev. 17. rojena 10. junija 1876 preselila se je dne 30. maja 1885 v Šmarijo. Šolo obiskuje od 16. septembra 1883 še dosti redno; učila se srednje, ter bila vpisana v II. oddelek I. razreda (reci prviga razreda) Oče ji je Janez Zupančič, bajtar.

Ob enem usoja si podpisano vodstvo uljudno prositi, da bi ondotno slavno vodstvo „kozle“, katerih se nemara zopet v današnjem sporočilu mnogo nahaja, milostno pregledati blagovoljilo.

Vodstvo ljudske šole v Višnji gori,

10. jun 1885.

Janko Skerbinc l. r.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je za zidanje nove šole v Razborji 300 gld.

— (Gosp. Fischer,) vodja gimnazije v Rudolfovu, uležil je prošnjo za svoje umirovljenje.

— (Gosp. notarji iz Štajerske, Koroške in Kranjske) imajo svoj shod v soboto ob 8. uri zvečer v restavraciji na južnem kolodvoru v Ljubljani, v nedeljo ob 9. uri zjutraj pa na Bledu v g. Malnerja hotelu.

— (Na znanje!) V Ljubljani na južnem kolodvoru ima restavracijo neki König, ki je pred dvema letoma precej suh iz Gradca priselil se k nam ter tukaj prav pošteno se odebelil. Z debelostjo rastla je tudi njegova oholost in tej je pripisovati, da je te dni nekim narodnjakom, ki so se pritoževali zaradi pretrdih in prestarih žemelj, ošabno dejal: „Ich zittere so immer, wenn die Slovenen zu mir kommen, es wäre mir viel lieber, wenn sie gar nicht kommen würden.“ K temu pravimo samo to: No, dem Manne kann geholfen werden!

— (Platane) na cesarja Josipa trgu kaj lepo rasto in vrlo napredujejo, upajmo, da se bomo čez nekoliko let že lahko v njih senci hladili. A pogoste nevihte in silni viharji delajo nesrečnim drevescem obilo preglavic. Predvčeraj popoldne odčesnil je ljut vihar mej gromom in bliskom dvema najlepšima platanama, ki sta nasajeni v vrsti ob finančnega ravnateljstva poslopji, košata vrha, katera so še le včeraj dopoldne odstranili, ne zmeče se za nadaljno varstvo krasnih drevesec proti nevarnostim ob hudih urah. Ni dovolj, da se drevesca zasade, treba je tudi za rast in zlasti za varstvo proti raznim nezgodam skrbeti, sicer so zaman troški, trud in dober namen. Umestno in previdno bi bilo tedaj, postaviti vsakej platani visok in močan drog, kateri bi branil drevesce škode, sicer bodo silni piši polomili vsa iznad kolov visoko moleča drevesca.

— (Še jedna Postojnska jama?) Pod tem naslovom priobčili smo nedavno vest o novi jami v Kilovčah, katero smo pa morali v tem popraviti, da v Kilovčah take jame ni. Da si naš poročevalec vesti o novi jami ni kar prosto izmislil, ampak da se mu je kraj napačno povedal, kaže nam zadnja št. „Naše Sloge“, ki piše: „Sparožna pečina zove se špilja u kastavskoj Lužini, koju je dosad malo tko poznavao, a u nutarnjih prostorih nije je gotovo nitko razgledao, dok se nije na to odlučio Frane Mavrić iz Jurdanih. Ima v njoj više velikih prostorijah in vrlo liepih oblikah nakapanog kamenja, od kojih se mnogi mogu natjecati sa onimi u Postojni. Ovih danah našlo se v pećini i opet novih prostorijah, a po svoj prilici naći će se jih i opet. Občina poslala tamo težake, da prirede put po pećini i da potraže ako moguće naći štogod nova. Svake nedjelje grne sila sveta u pećinu.

— (Zrelostni izpit) na gimnaziji Ljubljanski prične v ponedeljek v 6. dan t. m.

— (V Kastvu) voljeni so pri občinskih volitvah sami odločni narodnjaki.

— („Vrtec. Časopis s podobami za slovensko mladino“) ima v svoji 7. številki naslednjo vsebino: Znamenje v gozdu. Pesen. A. Pin.

— Sirota. Povest. B—c. (Tej povesti prisodilo se je prvo izmej razpisanih daril, t. j. cesarski cekin.)

— Poletje na kmetih. — Domov. Pokokrjan. — Resnična dogodba. (Po dr. Schubertu.) J. S. Gombarov. — Mladi vojaci. Pesen. Ivan T. — Cvetice

žalujejo po zgubljenem prijatelju. Spisal J. Volkov. — Listje in cvetje. — Vrtec stoji za vse leto 2 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr.

— (S Fužin pod Ljubljano) se nam piše v 1. dan t. m. „Ad vocem: „krvav dež v Ljubljani“: Vetrni stolp (Windhose, auch Sandhose genannt) je v hudi nevihti pretečene nedelje ob 5. uri popoldne v tukajšnji fabriki za barveni les ukradel in v zrak potegnil blizu 250 kilo fino rudeče lesene moke, ter jo v vrtincih svedraje, urno proti Ljubljani popihal; kako in kam? bodo, ako še neso, gotovo Ljubljanski učenjaki zasledili.“

— (C. kr. vojaška oskrbovalnica v Ljubljani) razglša, da bode letos koncentracija vojakov pri Postojni od 16. julija do 6. avgusta in od 9. avgusta do 25. avgusta. Vsled tega razpisuje, da bode dne 6. julija 1885 obravnava v pisarni vojaške oskrbovalnice v Ljubljani (Militär-Verplegsmagacio) zarad oskrbovanja vojske z ovsom, senom, slamo za steljo in ležišče in z drvimi. Ponudbe, pa le pismene in zapečatenene, se vsprejemajo do 6. julija 1885 in sicer do 10. ure dopoldne v imenovani oskrbovalnici, kjer se tudi dajo vsa druga potrebna razjasnila.

— (Za notranjo opravo društvenih dvoran Novomeško Čitalnice) nabralo se je tekom meseca junija v puščici pri gospe R. Brunnerjeve 18 gld. — Zahvaljuje se vsem darovateljem in priporočam tudi v bodoče Odbor.

— („Slovensko bralno in podporno društvo v Gorici“) bo praznovalo vsled odboroškega sklepa z dne 25. junija t. l. god svojih zaščitnikov sv. Cirila in Metoda v nedeljo 5. julija t. l. s slovesno sv. mašo. ob 8. uri zjutraj v cerkvi sv. Antona pod Kostanjevico. Društveni odbor vabi vse p. n. gg. društvenike, da bi se te cerkvene svečanosti mnogobrojno udeležili.

— (Posojilnica v Mariboru) imela je junija meseca 22.116 gld. 27 kr. dohodkov, 20.263 gld. 97 kr. pa izdatkov, torej 42.380 gld. 24 kr. prometa. Posojilnica ta ima sedaj že 745 članov, 197.984 gld. 80 kr. hranilnih ulog, 204.326 gld. 38 kr. pa razposojenih. Skupni promet v prvem poluletnju narastel je na 322.029 gld. 80 kr. (lani v celem letu samo 483.316 gld.).

— (Spremembe v Lavantinski škofiji.) Umrl je g. Urban Dietrich, dekan in nadžupnik pri sv. Martinu blizu Slov. Gradca; provizor tam postal je g. J. Rostohar; prestavljena sta gg. kaplana Fr. Nendl v Griže in J. Hočevar v Videm. Razpisani sta fari sv. Martina blizu Slov. Gradca do 10. in Podgorje do 11. avgusta. G. Anton Murshec, kaplan v Radgoni, imenovan je župnik v Spielfeldu.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Madrid 3. julija. Kralj odpeljal se je včeraj zjutraj nepričakovano v Aranjuez, kjer kolera hudo razsaja. Ogromna množica ljudstva vsprejela ga je naidušeno.

Berolin 3. julija. Bismarck pripeljal se ponoči nazaj.

Simla 3. julija. Omejitve zaradi odpuščenja vojakov ostanejo veljavne, dokler ni mirna rešitev afganskega vprašanja zagotovljena.

Novi York 2. julija. Porotno sodišče oprostilo je g. Dudleyovo, ki streljala na O'Donovan Rosso s tem razlogom, da je blazna.

Madrid 2. julija. V Aranjuezu včeraj 152 za kolero zbolelo, 78 umrlo. V Valenciji, Murciji, Castellonu, Alicanti in Saragosi včeraj 1300 novih bolnikov, 600 mrličev.

Razne vesti.

* (Samomor v cerkvi.) Ko je preteklo nedeljo v Krotenbergu na Dolenjem Avstrijskem tamonjski župnik ob osmih zjutraj dospel na prižnico, da bi propovedoval, prihrumi v cerkev z verniki napolneno 56 letni kmet Anton Kargel ves razmeršen in zdijvan. Prišedši do velikega altara, spusti se na kolena, jame glasno govoriti in moliti, tako da je župnik primoran s propovedovanjem prenehati. Ko se potem duhoven z nekaterimi močnejšimi mladenci hoče približati nemirnežu, skoči ta po konci, potegne velik nož iz žepa ter si ga porine v veliko grozo prisotnega občinstva do ročaja v vrat. Navstala sta po tem žalostnem činu v cerkvi strah in razburjenost. Še predno so spravili samomorilca na prosto, izdihnil je že svojo dušo. Gotovo je nesrečni mož bil zblaznel. Raniki je oče štirih odraslih sinov in prištevajo ga najimovitejšim posestnikom domače vasi. Seveda so ustavili vsa nadaljna cerkvena opravila do družega blagoslovljenja oskrunjene cerkve.

VABILO.

Bratje Sokoli udeležijo se v nedeljo popoldne društveno z zastavo „narodne veselice“ pri Koslerji na vrtu. Zbirajo se v nedeljo do 1/2 3. popoldne v čitalnici.

Na zdravje:

Za odbor:

Valentinčič,
starosta.

Bedenek,
tajnik.

prinaša v 7. zvezku naslednjo vsebino: 1. Gorázd: Čaša nesmrtnosti. Povest v verzih. — 2. Plavica: Spomin in želja. Pesem. — 3. Dr. Fr. Detela: Vélikli grof. Zgodovinski roman. (Dalje.) — 4. J. Trdina: Bajke in povesti o Gorjancih. 22. Pod hrúško. — 5. L. Podgornikova: Glasbena vzgoja v Slovenij. (Dalje.) — 6. Ivan Vrhovec: Slavní Slovenci. II. Peter Pavel Glavar. — 7. J. Stritar: Pogovori. V. — 8. Svoimir: Drobne pesmi. 3. 4. 5. 6. — 9. Fr. Levec: Vodnikovi pesmi „Premaga“ in „Mirov god“. — 10. Janko Kersnik: Agitator. Roman. (Dalje.) — 11. J. Šuman: Odgovor na Štrekeljevo kritiko moje slovnice. — 12. Književna poročila: IV. S. Rutar: Politična in kulturna zgodovina štajerskih Slovencev. — 13. Slovenski glasnik: Poziv slovenskim pisateljem. — Nove knjige slovenske. — „Führer durch Krain und die Landeshauptstadt Laibach“. — „Truber Primus und die Reformation in Krain“. — „Archiv für slavische Philologie“. — Književnost hrvaška. — Popravek. — 14. J. Kalan: Šah. — „Ljubljanski Zvon“ stane za vse leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 30 kr., za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Poslano.

Na v št. 147 „Slov. Naroda“ ponovljeni napad Ljubljanskih bukvozezev odgovarjam sledeče:

Omenjenemu bukvozezu gosp. K..... sem pred dalj časom predlagal, naj se kje v bližnji Katoliške bukvarne s svojo bukvozeznico naseli, ter sem mu s tem pogojem zagotovil, da ga bodem vedno z delom preskrbljeval. Resnično je tudi to, da sem prilično g. K..... poprašal, ali ne bi bil pri volji svojo bukvozeznico prodati in v isti službo poslovanje prevzeti. To prašanje je pa bilo le prilično in nam ne more nikdo namena podkati, kakor bi hoteli bukvozeznico takoj ustanoviti.

Zagotavljam, da za ustanovitev bukvozeznice nisem z resnobljostjo še nikdar dalje postopal ter tega tudi še danes ne nameravam, kar sicer po svojem položaji tudi storiti ne morem.

Teodor Schündelen,

(389) poslovođa „Katoliške bukvarne“.

Zdravljenje pospešuje. Pri odprtih ranah, oteklinah in ulesih se z Molovim „Francoskim žganjem“ odpravi prisad in s tem vidno pospeši zdravljenje. V steklenicah po 80 kr. Po poštnem povzetju ga razpošilja vsak dan A. Moll, lekar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. Po lekarnah in specerijskih prodajalnicah na deželi zahtevaj izrečno Moll-o v izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 2 (11—5)

Eksekutivne dražbe.

(Iz uradnega lista.)

1. eks. dražba premakljivega blaga Ant. Kamana iz Ljubljane, 624 gld., 6. julija v prodajalnici eksekuta na Mestnem trgu. 1. eks. držb. pes. Ane Klemenčič, 280 gld., 22. jul. v Mokronogu.

Tuji:

2. julija.

Pri **Stonu**: Dr. Jelenec, Joahim z Dunaja — Zankl iz Gradca. — pl. Florio iz Trsta. — Glass, Fürst iz Karlova. — Peterneil iz Celja.

Pri **Malič**: Felber z Dunaja. — Gross iz Budimpešte. — Buchreiner iz Trsta. — Holzer iz Gorice.

Pri **avstrijskem cesarji**: Warlez iz Beljaka.

Umrli so v Ljubljani:

30. junija: Ludovik Zalokar, delavčev sin, 10 mes., Poljanska cesta št. 18, za davico.

1. julija: Ivana Križmanič, davkarjeva vdova, 80 let, Rožne ulice št. 11, za oslabljenjem.

2. julija: Jakob Porenta, hišni posestnik, 48 let, Hradeckega vas št. 11, za vnetjem pluć.

V deželnej bolnici:

24. junija: Alojzij Lehrman, inženirjev sin, 1/2 leta, za katarom v črevesu.

26. junija: Josip Nachtigal, delavec, 35 let, za jetiko.

29. junija: Josip Istenič, agent, 27 let, za omehčanjem možganov. — Janez Koblar, delavec, 61 let, za rakom. — Jarnej Kosec, delavec, 70 let, za starostjo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
2. julija	7. zjutraj	736.44 mm.	15.6° C	sl. svz.	obl.	0.50 mm.
	2. pop.	737.68 mm.	21.0° C	sl. szh.	d. jas.	dežja.
	9. zvečer	738.70 mm.	18.8° C	sl. jz.	jas.	

Srednja temperatura 19.5°, za 0.4° nad normalom.

Dunajska borza

dné 3. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82	gld. 55	kr.
Srebrna renta	83	45	"
Zlata renta	108	50	"
5% marcna renta	99	20	"
Akcije narodne banke	86.5	—	"
Kreditne akcije	286	60	"
London	124	25	"
Srebro	—	—	"
Napol.	9	85 1/2	"
C. kr. cekini	5	88	"
Nemške marke	61	05	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld. 126	—
Državne srečke iz l. 1864	100	gld. 167	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108	75	"
Ogrska zlata renta 4%	98	95	"
5% papirna renta 5%	92	75	"
5% štajerske zemljišče odvez oblig.	104	—	"
Dunava reg srečke 5%	100	gld. 116	—
Zemlj. obć avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	123	50	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad železnice	114	—	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	—	"
Kreditne srečke	100	gld. 175	75
Rudolfove srečke	10	17	75
Akcije anglo-avstr. banke	120	98	50
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	195	75	"

Prostovoljna dražba.

V prodajalnici na Mestnem trgu št. 20 prodajalo se bode po dražbi **4. t. m.** (388)

raznovidno galanterijsko in drobno blago ter igrače.

Razpis

službe občinskega zdravnika

v trgu **Središče** (Polstrau) z veliko okolico (tri druge fare so namreč brez zdravnika), z letno plačo 400 gld. in drugimi dohodki. Prosilci, slovenskega jezika zmožni, naj pri županu uložijo svoje prošnje s spisi vred v 4 tednih.

Občina trg Središče,

26. junija 1885.

(381—2)

Čulek, župan.

Izvrsten med

(garantiran pitanec)

na debelo in drobno, kakor tudi v plehastih škatlah po 5 kil (kilo po 60 kr.), škatlja 30 kr., se dobiva proti poštnemu povzetju ali pa proti gotovi plači pri

OROSLAVU DOLENCU,
svečarji v Ljubljani. (278—8)

V AMERIKO

pride najceneje, kdor se obrne na

ARNOLDA REIFA, DUNAJ, I., PESTALOZZIGASSE 1,

najstarejša trgovka te vrste. (623—39)

Natančneje izpovedbe in prospekti zastoj.

Marijinceljske

kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v elodeci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdeto sapo, napihnenje, kisló podiranje, ščipanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli, (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezní na vratu, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar **C. Brady**, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na Dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J. Kupferschmid. V Kraju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radovljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek. V Škofji Loki: lekar Karol Fabiani. V Reki: lekar Ant. Mizzan.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno besede: **Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal** — Apotheker, sklenica mora biti zapečatená z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljenó **varstveno znamenje** in zavoj mora biti zapečaten z našim **varstvenim znamenjem**. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nimajo teh znakov istinitosti, naj se zavrzajo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučají takoj naznájú, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (90—21)

Prvo

avstr.

tovarniško društvo za izdelovanje durij, oken in tal,

Dunaj, IV., Heumühlgasse 13, ustanovljeno l. 1817,

pod vodstvom **H. MARKERT-a,**

priporoča bogato zalogo narejenih durij in oken z oboji vred, mehkih ladjinih tal in hrastovih ameriških friznih in parketnih tal.

Ta tovarna je v stanu vsled svoje velike zaloge suhega lesa in že narejenega blaga v kratkem času preskrbeti tega blaga, kolikor se naj ga tudi potrebuje. Vsprejema izdelovanje velikih hišnih vrat, oprave za vojašnice, bolnišnice, šole, pisarne itd. itd., poleg tega vsakeršna lesena dela, (162—8) katera se izdelujejo s stroji po predloženih načrtih ali modelih, izvzemši sobnega pohišja.